

Ausekļa Limbažu teātrī viesojas Čarlija krustmāte

Ausekļa Limbažu teātris nedēļas nogalē savus cienītājus iepriecināja ar pirmizrādi. Šoreiz tā bija nebēdnīgā pārpratumu komēdija *Čarlija krustmāte* režisores Inas Kalniņas režijā ar Matī Unta tekstu pēc Tomasa Brandona farsa motīviem. Jāteic, ka kino un teātra apmeklētājiem šis stāsts nav svešs. 19. gs. beigās uzrakstītā luga jau tolaik uzreiz ieguva milzu popularitāti. Pirmiestudējums Londonā nospēlēts 1466 reizes! Krustmāte no Brazīlijas kopš tā laika, šķiet, apbraukājusi visu pasauli, sākot ar Ameriku, beidzot ar padomju Krieviju – gan jau atceraties filmu *Sveiki, esmu jūsu tante!*

Jācer, ka arī Limbažos krustmāti uzņems tikpat atsaucīgi kā citur. Galu galā tai ir visas sastāvdaļas, kas nepieciešamas izklaidei, – spilgti tēli, intriga, pārpratumi un pāri, kas *dabonas*. Izrādē vīlušies nebūs tie, kuri teātrī vēlas aizmirst par ikdienas rūpēm, pasmieties par jokiem un papriecāties par košiem tērpiem. Pirmajās izrādēs gan bija jūtams, ka kolektīvam vēl jāsaplūst. Jāpiebilst, ka 10 aktieru sastāvs nav viendabīgs – puse ir ļoti pieredzējuši, otrai tā ir pirmā loma un kaut kas jauns. Viens no tādiem nepieredzējušajiem bija Mārtiņš Kociņš Džeka lomā, turklāt viņam bija jāspēlē duetā ar pieredzējušo Jāni Roļskiju. Toties vēlāk Mārtiņa kolēģi slavēja par drosmi, zinot, cik liels lampu drudzis viņam bija jāpārvar. Savukārt Inese Vaivare, kura iejutās vienā no romantisko meite-

leva Peškova (no kreisās) un Inese Vaivare (no labās) uztic sievišķīgās raizes Čarlija krustmātei, kuras lomā iejuties Ģirts Vilciņš

ņu tēliem, atzina, ka viņas pirmā skatuves pieredze bija interesanta arī ar to, ka jāspēlē pašas raksturam pretējs tēls. Ikdienā pati drīzāk ir lietišķa *dzelzs lēdija*, nevis koķete. Dalība izrādē I. Vaivarei kā ienācējai Limbažos teātris devis arī iespēju iepazīties ar limbažniekiem. Inese Lance-re, *īstās* Donnas Lūcijas lomas izpildītāja, atzina, ka režisore viņu pirmo reizi spēlēt aicināja pirms trim gadiem un mierā nelikās. Pienāca brīdis, kad vairāk atrunāties nevarēja un arī pati bija gatava. Ar rezultātu ir apmierināta, pat ja tas nenāca viegli.

Viena no svarīgākajām lomām izrādē ir Ģirtam Vilciņam, kuram tikusi atbildīgā *viltotās* krustmātes loma. Viņš smeja, ka tikai pēc tam, kad ar materiālu kādu laiku strādājuši, sapratis, cik viņa daļa iestudējumā svarīga. Savu Beberliju viņš raksturo kā aktieri, kurš pārāk aizrāvies ar lomu. Farsa vieglumu, ko šādā komēdijā vajag, uzturēt esot diezgan grūti, sevišķi, ņemot vērā, ka ar katru tēlu Ģ. Vilciņa Beberli-

jam ir pilnīgi citas attiecības. I. Kalniņa teic, ka lugas parasti izvēlas, ja ir aktieri, kuriem dot lomas. – *Šajā gadījumā tas bija Ģirts, kuram bija iespēja nospēlēt galveno lomu. Viņš ļoti nopietni strādāja, labi tika galā*, – komentēja režisore. Viņa pastāstīja, ka vieglāka rakstura luga izvēlēta arī tādēļ, ka izrādi iecerēts rādīt ļaudīm, kurus atbalsta Borisa un Ināras Teterevu fonds. Cilvēkiem, kuri dzīvē daudz pieredzējuši, vajagot piedāvāt atpūtu. Vēl interesanti, ka uz skatuves angļu salona vides noskaņa radīta ar minimālām dekorācijām. Lai būtu vieta, kur grozīties dāmām greznajos tērpos, paplašināta Teātra mājas skatuve. Uz tās bez aktieriem vēl ir tikai trīs krēsli, par kuriem pašdarbnieki smēja, ka tie izskatās kaut kur redzēti, un drapēti aizkari. Taču sižets ir gana spraigs, un aktieri tā piepilda skatuvi, ka par to iedomājies tikai pēc tam, kad izrāde jau beigusies.

Lindas TAURINAS
teksts un foto